

Sprawa C-287/10

Tankreederei I SA

przeciwko

Directeur de l'administration des contributions directes

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg)]

Swoboda świadczenia usług – Swobodny przepływ kapitału – Ulga podatkowa z tytułu inwestycji – Uzależnienie przyznania ulgi od rzeczywistej realizacji inwestycji na terytorium krajowym – Eksploatacja statków przeznaczonych do żeglugi rzecznej wykorzystywanych w innych państwach członkowskich

Streszczenie wyroku

Swoboda świadczenia usług – Ograniczenia – Przepisy podatkowe

(art. 56 TFUE)

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, na mocy którego należy odmówić przyznania ulgi podatkowej z tytułu inwestycji przedsiębiorstwu, które prowadzi działalność jedynie w tym państwie członkowskim, wyłącznie na tej podstawie, że inwestycja, w odniesieniu do której wniesiono o przyznanie ulgi, została rzeczywiście zrealizowana na terytorium innego państwa członkowskiego.

W istocie taki przepis krajowy, który obejmuje inwestycje zrealizowane na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym dane przedsiębiorstwo nie ma siedziby, systemem podatkowym mniej korzystnym niż ten zastrzeżony dla inwestycji realizowanych na terytorium krajowym, może jeżeli nie zniechęca przedsiębiorstwa krajowe do świadczenia w innym państwie członkowskim usług wymagających wykorzystania inwestycji usytuowanych w tym ostatnim państwie – to przynajmniej uczynić świadczenie takich usług transgranicznych mniej atrakcyjnym lub trudniejszym niż świadczenie usług na terytorium krajowym przy wykorzystaniu inwestycji usytuowanych na tym terytorium.

Takich przepisów nie można uzasadnić konieczności zagwarantowania spójności krajowego systemu podatkowego ponieważ nie istnieje, z punktu widzenia krajowego systemu podatkowego, bezpośredni związek między, z jednej strony, przyznaniem, bądź czemu rezydentem, przedsiębiorstwu świadczącemu usługi w innych państwach członkowskich, ulgi podatkowej z tytułu inwestycji wykorzystywanych w celu świadczenia tych usług, a z drugiej strony, finansowaniem tej ulgi podatkowej wpływami z podatku pobieranego od dochodów uzyskiwanych przez beneficjentów usług świadczonych przy wykorzystaniu tych inwestycji.

Uregulowania takiego nie można ponadto uzasadnić potrzebą zapobiegania praktykom stanowiącym nadużycie ponieważ dotyczy ono każdego przedsiębiorstwa, które realizuje inwestycje na terytorium innego państwa członkowskiego, i to niezależnie od braku obiektywnych elementów mogących wykazać istnienie czysto sztucznej struktury w oderwaniu od przyczyn ekonomicznych, której wyjątkowym celem jest uzyskanie korzyści podatkowej.

Ponadto taki przepis krajowy, który w sposób systematyczny odmawia przyznania ulgi podatkowej, w przypadku gdy inwestycja nie została zrealizowana na terytorium krajowym, bez względu na fakt, iż rzeczona inwestycja pozbawiona jest całkowicie celu socjalnego, nie może być uzasadniony należąco do państwa członkowskiego kompetencji w dokonywaniu wyborów interesów wspólnoty, jakie państwo członkowskie pragnie promować za pomocą ulg podatkowych..

(por. pkt 17, 23, 25, 28-30, 32, 34; sentencja)

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 22 grudnia 2010 r. (*)

Swoboda świadczenia usług – Swobodny przepływ kapitału – Ulga podatkowa z tytułu inwestycji – Uzależnienie przyznania ulgi od rzeczywistej realizacji inwestycji na terytorium krajowym – Eksploatacja statków przeznaczonych do żeglugi rzecznej wykorzystywanych w innych państwach członkowskich

W sprawie C-287/10

mającej za przedmiot wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, złożony przez tribunal administratif de Luxembourg postanowieniem z dnia 8 czerwca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 czerwca 2010 r., w postępowaniu:

Tankreederei I SA

przeciwko

Directeur de l'administration des contributions directes,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts (sprawozdawca), prezes izby, D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Tankreederei I SA przez adwokata F. Collota,
- w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a oraz B. Cabouata, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez R. Lyala oraz J.P. Keppennego, działających w charakterze pełnomocników,

podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii, wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 56 TFUE i 63 TFUE.

2 Wniosek został złożony w ramach sporu między spółką prawa luksemburskiego Tankreederei I SA (zwaną dalej „Tankreederei”) a directeur de l'administration luxembourgeoise des contributions directes (dyrektorem luksemburskiego urzędu ds. podatków bezpośrednich), którego źródłem była wydana przez ten urząd odmowa przyznania wskazanej spółce ulg podatkowych z tytułu inwestycji.

Prawo krajowe

3 Artykuł 152 bis ust. 1 loi du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur les revenus (ustawy z dnia 4 grudnia 1967 r. w sprawie podatku dochodowego) (*Mémorial A 1967*, s. 1228), zmienionej ustawą z dnia 19 grudnia 1986 r. (*Mémorial A 1986*, s. 2330) (zwanej dalej „LIR”), stanowi:

„Na wniosek podatnicy otrzymują wskazane poniżej ulgi w podatku dochodowym, z tytułu inwestycji, o których mowa w ust. 2 i 7 poniżej, dokonanych w ich przedsiębiorstwie w rozumieniu art. 14. Inwestycje te powinny być dokonane w zakładzie położonym w Wielkim Księstwie i mającym tam na stałe pozostać; ponadto powinny być rzeczywiście wykorzystywane na terytorium Luksemburga”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i pytanie prejudycjalne

4 Spółka Tankreederei, której siedziba znajduje się w Luksemburgu, eksploatuje z tego państwa czonkowski dwa statki przeznaczone do obsługi rzecznej w ramach działalności polegającej na zaopatrywaniu statków morskich olejem ciężkim (bunkrowaniu) w portach w Antwerpii (Belgia) i w Amsterdamie (Niderlandy).

5 Spółka ta wystąpiła o przyznanie jej, za lata obrotowe od 2000 do 2003, ulg podatkowych z tytułu inwestycji na podstawie art. 152 bis LIR. W dniu 11 maja 2005 r. administration des contributions directes du Grand-Duché de Luxembourg (urząd ds. podatków bezpośrednich Wielkiego Księstwa Luksemburga) oddalił ten wniosek, wyjaśniając w uzasadnieniu, że wskazane statki były użytkowane za granicą.

6 W dniu 28 czerwca 2005 r. spółka wniosła do dyrektora tego urzędu środek zaskarżenia, który został przez niego oddalony decyzją z dnia 29 stycznia 2009 r. (zwaną dalej „decyzją z dnia 29 stycznia 2009 r.”).

7 W dniu 23 kwietnia 2009 r. spółka wniosła do sądu krajowego skargę na decyzję z dnia 29 stycznia 2009 r. W uzasadnieniu skargi podniosła ona, że art. 152 bis LIR jest niezgodny z art. 56 TFUE. Podkreślała z jednej strony, że posiada ona stację zakładu tylko w Luksemburgu, wobec czego winna być uznawana za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 14 LIR, a z drugiej strony – że jej statki uwzględnione są po stronie aktywów w bilansie składanym w tym państwie członkowskim i wykorzystywane są do prowadzenia działalności podlegającej opodatkowaniu wyłącznie na terytorium tego państwa, utrzymuje ona, że w decyzji z dnia 29 stycznia 2009 r. została potraktowana pod względem podatkowym mniej korzystnie niż spółki, które prowadzą taką samą działalność na terytorium tego państwa członkowskiego. Podnosi ona, że potraktowanie jej w taki sposób należy w konsekwencji uznać za nieuzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług. Dodaje, że chociaż jej statki są przystosowane do obsługi po luksemburskiej Mozeli, departament ds. obsługi różnorodnej ministerstwa transportu oddalił jej wniosek o zarejestrowanie tych statków w luksemburskim porcie Merttert, co zmusiło ją do ich zarejestrowania w porcie w Antwerpii.

8 Uznając, że Tankreederei jest spółką mającą siedzibę i podlegającą opodatkowaniu w Luksemburgu i że podstawą wydania decyzji z dnia 29 stycznia 2009 r. stanowi zarzut niespełnienia przewidzianego w art. 152 bis LIR wymogu rzeczywistej realizacji inwestycji na terytorium Luksemburga, tribunal administratif podnosi, że wbrew stanowisku prezentowanemu przez rząd luksemburski, prawo Unii nie tylko stoi na przeszkodzie uregulowaniom krajowym wprowadzającym dyskryminację ze względu na przynależność państwową, ale może także stać na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które wywierają skutek w postaci zniechęcenia wrażliwych obywateli do świadczenia usług bądź inwestowania w innym państwie członkowskim.

9 Wobec powyższego w wątpliwości co do zgodności art. 152 bis LIR z prawem Unii tribunal administratif postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

Czy artykuły [56] TFUE i [63] TFUE stoją na przeszkodzie uregulowaniom art. 152 bis ust. 1 [LIR] w zakresie, w jakim zastrzegają one dla podatników luksemburskich prawo do ulgi podatkowej z tytułu inwestycji, pod warunkiem że inwestycje te bądź przeprowadzane w zakładzie położonym w Wielkim Księstwie Luksemburga i mającym tam na stałe pozostać, a nadto że zostaną one rzeczywiście zrealizowane na terytorium Luksemburga?

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

10 W przedstawionym pytaniu sąd krajowy zmierza w istocie do wyjaśnienia, czy art. 56 TFUE i 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który uzależnia przyznanie ulgi podatkowej z tytułu inwestycji od spełnienia wymogu, by dana inwestycja była przeprowadzana w zakładzie położonym na terytorium państwowym i mającym tam na stałe pozostać, a nadto by została ona rzeczywiście zrealizowana na tym terytorium.

11 Z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym oraz z przekazanych Trybunałowi akt sprawy wynika, że pytanie sądu krajowego dotyczy ściśle kwestii zgodności z art. 56 TFUE i 63 TFUE przewidzianego w art. 152 bis LIR uregulowania, które uzależnia przyznanie omawianej w postępowaniu przed sądem krajowym ulgi podatkowej od rzeczywistej realizacji danej inwestycji na terytorium państwowym.

12 W tym względzie należy podkreślić – jak uczyniły to spółka Tankreederei oraz Komisja Europejska – że świadczenia wykonywane za wynagrodzeniem przez tę zarejestrowaną wyjącznie w Luksemburgu spółkę, w ramach działalności, której przedmiotem jest bunkrowanie przy wykorzystaniu dwóch statków w portach w Antwerpii i Amsterdamie, w odniesieniu do których spółka ta wystąpiła o przyznanie ulgi podatkowej z tytułu inwestycji, stanowi usługi w rozumieniu art. 57 TFUE.

13 Oznacza to, że postanowienia TFUE dotyczące swobodnego świadczenia usług mają zastosowanie w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym.

14 Należy w tym względzie zaznaczyć, że chociaż podatki bezpośrednio należące oczywiście do kompetencji państw członkowskich, to jednak państwa te muszą wykonywać te kompetencje z poszanowaniem prawa Unii (zobacz w szczególności wyrok z dnia 28 października 2010 r. w sprawie C-72/09 *Établissements Rimbaud*, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 23).

15 Trybunał wielokrotnie orzeka, że art. 56 TFUE stoi na przeszkodzie stosowaniu wszelkich przepisów krajowych, które świadczenie usług między państwami członkowskimi czyni trudniejszym niż świadczenie usług wyłącznie wewnątrz jednego państwa członkowskiego (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawach połączonych C-155/08 i C-157/08 *X i Passenheim-van Schoot*, Zb.Orz. s. I-5093, pkt 32). Za ograniczenia swobodnego świadczenia usług należy uznać środki, które zakazują korzystania z tej swobody lub ograniczają lub zmniejszają atrakcyjność korzystania z niej (zob. w szczególności wyrok z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie C-330/07 *Jobra*, Zb.Orz. s. I-9099, pkt 19).

16 Ponadto na swobodę świadczenia usług może powołać się przedsiębiorstwo w stosunku do państwa członkowskiego, w którym ma ono siedzibę, gdy usługi są świadczone na rzecz świadczeniobiorców mających siedzibę w innym państwie członkowskim, i bardziej ogólnie, we wszystkich przypadkach, gdzie usługodawca oferuje swe usługi na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym ma siedzibę (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 stycznia 2007 r. w sprawie C-208/05 *ITC*, Zb.Orz. s. I-181, pkt 56).

17 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że przepis krajowy taki jak analizowany w postępowaniu przed sądem krajowym, który obejmuje inwestycje zrealizowane na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym dane przedsiębiorstwo nie ma siedziby, systemem podatkowym mniej korzystnym niż ten zastrzeżony dla inwestycji realizowanych na terytorium krajowym, może jeżeli nie zniechęca przedsiębiorstwa krajowe do świadczenia w innym państwie członkowskim usług wymagających wykorzystania inwestycji usytuowanych w tym ostatnim państwie – to przynajmniej uczyni świadczenie takich usług transgranicznych mniej atrakcyjnym lub trudniejszym niż świadczenie usług na terytorium krajowym przy wykorzystaniu inwestycji usytuowanych na tym terytorium (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *Jobra*, pkt 24).

18 Oznacza to, że taki przepis krajowy stanowi ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług w rozumieniu art. 56 TFUE.

19 Ograniczenie takie można zaakceptować jedynie wtedy, gdy jest ono uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego. W takim przypadku konieczne jest, aby stosowanie

wskazanego ograniczenia zapewnia?o ponadto realizacj? za?o?onego celu i nie wykracza?o poza to, co jest konieczne do jego osi?gni?cia (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie C?150/04 Komisja przeciwko Danii, Zb.Orz. s. I?1163, pkt 46; z dnia 15 kwietnia 2010 r. w sprawie C?96/08 CIBA, Zb.Orz. s. I?2911, pkt 45).

20 Tymczasem rz?d luksemburski nie poda? w niniejszej sprawie ?adnego ewentualnego uzasadnienia; takiego uzasadnienia nie wskazuje równie? s?d krajowy.

21 W ka?dym wypadku w okoliczno?ciach takich jak rozpatrywane w post?powaniu przed s?dem krajowym stwierdzone ograniczenie nie mo?e by? usprawiedliwione uznanym przez Trybuna? za uzasadniony wymogiem wywa?onego rozdzia?u kompetencji podatkowych mi?dzy pa?stwami cz?onkowskimi (zob. w szczególno?ci wyrok z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C?446/03 Marks & Spencer, Zb.Orz. s. I?10837, pkt 45, 46, 51).

22 W tym wzgl?dzie wystarczy bowiem zaznaczy? – jak uczyni?y to Tankreederei i Komisja – ?e w ?wietle informacji przedstawionych przez s?d krajowy dzia?alno?? Tankreederei, której przedmiotem jest ?wiadczenie us?ug bunkrowania przy wykorzystaniu dwóch statków w portach w Antwerpii i Amsterdamie, w odniesieniu do których spó?ka ta wyst?pi?a o przyznanie ulgi podatkowej z tytu?u inwestycji, podlega opodatkowaniu wy??cznie w Luksemburgu. W przypadku braku wymogu, o którym mowa w pkt 11 niniejszego wyroku, prawo Wielkiego Ksi?stwa Luksemburga do wykonywania kompetencji podatkowych w zwi?zku z t? dzia?alno?ci? nie jest zatem w ?aden sposób zagro?one (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Jobra, pkt 32, 33).

23 Analizowanego ograniczenia nie mo?na tak?e uzasadni? konieczno?ci? zagwarantowania spójno?ci krajowego systemu podatkowego zaliczon? przez Trybuna? do wzgl?dów interesu ogólnego (zob. wyroki z dnia 28 stycznia 1992 r.: w sprawie C?204/90 Bachmann, Rec. s. I?249, pkt 28; w sprawie C?300/90 Komisja przeciwko Belgii, Rec. s. I?305, pkt 21).

24 Przyj?cie takiego uzasadnienia mo?liwe jest bowiem tylko wówczas, gdy wykazane zostanie istnienie bezpo?redniego zwi?zku pomi?dzy dan? ulg? podatkow? a wyrównaniem tej ulgi przez okre?lone obci??enie podatkowe (zob. w szczególno?ci wyrok z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie C?347/04 Rewe Zentralfinanz, Zb.Orz. s. I?2647, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Tymczasem, jak podkre?ła Komisja, z akt przekazanych Trybuna?owi nie wynika wcale, by z punktu widzenia luksemburskiego systemu podatkowego istnia? bezpo?redni zwi?zek mi?dzy, z jednej strony, przyznaniem przedsi?biorstwu ?wiadczc?cemu us?ugi takie jak te, o których mowa w post?powaniu przed s?dem krajowym, ulgi podatkowej z tytu?u inwestycji wykorzystywanych w celu ?wiadczenia tych us?ug, a z drugiej strony, finansowaniem tej ulgi podatkowej wp?ywami z podatku pobieranego od dochodów uzyskiwanych przez beneficjentów us?ug ?wiadczonych przy wykorzystaniu tych inwestycji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Jobra, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Dla przyznania analizowanej w post?powaniu przed s?dem krajowym ulgi podatkowej nie ma zatem znaczenia okoliczno??, ?e prowadz?cy dzia?alno?? w Luksemburgu odbiorcy tych us?ug podlegaj? opodatkowaniu w tym pa?stwie cz?onkowskim oraz ?e us?ugobiorcy, którzy prowadz? dzia?alno?? w innym pa?stwie cz?onkowskim, nie podlegaj? opodatkowaniu w Luksemburgu (zob. podobnie wyrok z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie C?251/98 Baars, Rec. s. I?2787, pkt 40).

27 Co si? tyczy konieczno?ci unikni?cia obni?enia wp?ywów podatkowych – do którego w sprawie zawiszej przed s?dem krajowym prowadzi przyznanie spó?ce Tankreederei omawianej ulgi – to nie figuruje ona w?ród nadrz?dnych wzgl?dów interesu ogólnego, które mog?yby uzasadni? ograniczenie swobody ustanowionej przez traktat FUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 3

października 2002 r. w sprawie C-136/00 Danner, Rec. s. I-8147, pkt 56; z dnia 27 stycznia 2009 r. w sprawie C-318/07 Persche, Zb.Orz. s. I-359, pkt 46).

28 W odniesieniu do uzasadnienia opartego na konieczności zapobiegania praktykom stanowiącym nadużycie należy zaznaczyć, iż z utrwalonego orzecznictwa wynika jasno, że ograniczenie swobodnego świadczenia usług może być uzasadnione, jeżeli konkretnie dotyczy ono czysto sztucznych struktur w oderwaniu od przyczyn ekonomicznych, których wyważnym celem jest uzyskanie korzyści podatkowej (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Jobra, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Przepis krajowy analizowany w postępowaniu przed sądem krajowym dotyczy jednak każdego przedsiębiorstwa, które realizuje inwestycję na terytorium innego państwa członkowskiego niż Wielkie Księstwo Luksemburga, i to niezależnie od braku – tak jak w sprawie zawisłej przed sądem krajowym – obiektywnych elementów mogących wykazać istnienie takiej struktury (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Jobra, pkt 36–38).

30 Co się tyczy wreszcie rozważań rządu francuskiego na temat uprawnienia państw członkowskich do uzależnienia przyznania ulgi podatkowej, która ma być odpowiedzią na konkretne potrzeby całego społeczeństwa lub jego części, od wymogu istnienia pewnego związku między beneficjentem ulgi a społeczeństwem danego państwa członkowskiego, trzeba zaznaczyć, iż wybór interesów wspólnoty, jakie państwo członkowskie pragnie promować za pomocą ulg podatkowych, należy oczywiście do zakresu kompetencji tego państwa (zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-386/04 Centro di Musicologia Walter Stauffer, Zb.Orz. s. I-8203, pkt 39).

31 Ponadto co się tyczy wymogu pewnej wiźzi beneficjenta świadczenia ze społeczeństwem danego państwa członkowskiego, to Trybunał orzekł już w odniesieniu do świadczeń, które nie są regulowane przez prawo Unii, że państwa członkowskie dysponują szerokim zakresem uznania, jeżeli chodzi o określenie kryteriów oceny tego rodzaju wiźzi (zob. podobnie wyrok z dnia 1 października 2009 r. w sprawie C-103/08 Gottwald, Zb.Orz. s. I-9117, pkt 32, 34).

32 Jednakże w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, w których przepis krajowy w sposób systematyczny odmawia przyznania ulgi podatkowej, w przypadku gdy inwestycja nie została zrealizowana na terytorium krajowym, bez względu na fakt, iż rzeczona inwestycja pozbawiona jest całkowicie celu socjalnego, odmowy takiej nie można uzasadnić tego rodzaju względami.

33 W świetle powyższych rozważań przepisu krajowego takiego jak analizowany w postępowaniu przed sądem krajowym nie można uznać za uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego.

34 Wobec powyższego na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, na mocy którego należy odmówić przyznania ulgi podatkowej z tytułu inwestycji przedsiębiorstwu, które prowadzi działalność jedynie w tym państwie członkowskim, wyważnie na tej podstawie, że inwestycja, w odniesieniu do której wniesiono o przyznanie ulgi, została w rzeczywistości zrealizowana na terytorium innego państwa członkowskiego.

35 W tym stanie rzeczy nie zachodzi konieczność badania kwestii, czy przepisy traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu kapitału mogą także stać na przeszkodzie takiemu przepisowi krajowemu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Jobra, pkt 42).

W przedmiocie kosztów

36 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, na mocy którego należy odmówić przyznania ulgi podatkowej z tytułu inwestycji przedsiębiorstwu, które prowadzi działalność jedynie w tym państwie członkowskim, wyłącznie na tej podstawie, że inwestycja, w odniesieniu do której wniesiono o przyznanie ulgi, została rzeczywiście zrealizowana na terytorium innego państwa członkowskiego.

Podpisy

* Język postępowania: francuski.